

fattelse, som jeg gentagne Gange har draget frem her, at denne Rigsdag ikke er kompetent til at træffe en saadan Afgørelse, som der her er Tale om, og mine Grunde derfor har jeg tidligere fremsat og fremsatte dem paa ny i Gaar, saa jeg skal ikke gentage dem her i Dag.

Men naar jeg i Gaar nævnede, at Sagen er saaledes fremlagt, at den forekommer Offentligheden som en Overrump-ling, maa jeg fastholde det. Og naar jeg i Gaar sagde, at en af Grundene til, at Offentligheden følte sig overrumplet, var den, at Ministeriets Medlemmer havde dementeret Salgsrygterne paa den Maade, som sket var, saa opholdt jeg mig ikke længe ved den Ting, fordi jeg mente, at dermed behøvede jeg ikke at beskæftige mig, idet Offentligheden allerede havde udtalt sig meget stærkt om det Forhold. Men naar Finansministeren i Gaar meget stærkt fremhævede Ministeriets Pligt til at træde op paa den Maade, som det havde gjort, og sagde, at hele Ministeriet stod samlet om denne Optræden, sagde saa stærkt som muligt, at havde han løjet, havde hele Ministeriet løjet — han indrømmede selv, at han havde udtalt sig stridende mod Sandheden —, og fremhævede, at som Minister og Politiker, der kendte sin Pligt, kunde han ikke gøre andet, maa jeg dog dertil gøre et Par Bemærkninger: Sagen ligger ikke saaledes, saa vidt jeg forstaar, at man fra amerikansk Side, Statssekretær Lansing, har ment, at det var nødvendigt at demtere Rygter, der kom frem, at man derovre har følt Forpligtelse til pure at benægte Sandheden af fremkomne Rygter, thi i Amerika kom der Rygter frem, og de gik til Verdensbladene og kom hertil, og man saa ikke, at de amerikanske Ministre traadte op og pure benægtede Sandheden af disse Rygter. Jeg kan heller ikke tro, at en udenlandsk Magt skulde have paalagt vore Ministre rent ud at benægte Sandheden overfor vort Folk. Jeg vil i alt Fald gerne se Sort paa Hvidt derfor, inden jeg tror noget saadant. Jeg finder derfor ikke, at Finansministerens Henvisning til Nødvendigheden af at benægte Sandheden holder Stik. Jeg kan ikke se, at der har været nogen saadan Nødvendighed, det forekommer mig, at den Nødvendighed, som Finansministeren mente var til Stede, kunde han kun begrunde i sit Forhold til Pressen.

Finansministerens Tale er nu kommet til os i Fortryk, men først lige i dette Øjeblik, saa jeg har ikke haft Lejlighed

til at læse den igennem. Da jeg i Formiddags spurgte i Bureauet om vi kunde faa den, blev der svaret, at den kunde ikke komme endnu, for Finansministeren læste Korrektur — jeg tror ogsaa gerne det kunde gøres behov. Da jeg saaledes ikke har haft Lejlighed til at læse Talen igennem, maa jeg støtte mig til min Hukommelse, men jeg husker vist ikke meget fejl, naar jeg siger, at Finansministeren skildrede Forholdet til Pressen saaledes, at man maatte faa den Opfattelse, at Ministeriets Kontorer, i alt Fald Finansministerens, daglig, ja, endog i Nattetimer, kunde være belejret af Journalister, der henvendte sig til ham ikke alene personlig, men ogsaa telefonisk, og ikke alene af Folk, hvem han kendte, men af Folk, hvis Navne han end ikke kunde opfatte. Man maatte faa det Indtryk, at Ministeriets Kontorer for en stor Del kom til at ligne Redaktionskontorer. Der skete en Mængde Henvendelser til Ministrene fra Journalister, og som høflige Folk svarede Ministrene paa disse Henvendelser, men naar der kom saadanne Henvendelser som der her er Tale om, hvad skulde Ministeren saa svare? Der var et Par Blade, som var kommet op at strides, et Blad paastod, at der var Salgsforhandlinger i Gang, og at man var i Færd med at indgaa en Kontrakt med Amerika, et andet Blad benægtede det, og saa kom en Journalist op til Finansministeren, en Mand, som Finansministeren betegnede som en elskværdig Fyr — jeg ved nu ikke, om Bladene sender en Mand, der kan betegnes som en „Fyr“, elskværdig eller ikke-elskværdig, men det var Finansministerens Betegnelse —, og denne elskværdige Fyr spurgte Finansministeren, om det var sandt, at der førtes disse Forhandlinger, og Ministeren sagde dertil saadan noget som: Skal jeg nu for tyvende Gang til at demtere dette? Men den elskværdige Fyr klemmer paa og siger, at han vil have Besked, og saa giver Finansministeren ham det Nej, der altsaa er rent ud stridende mod Sandheden. Han giver ham dette Nej og siger her i Rigsdagen: Hvad skulde jeg gøre andet? Skulde jeg have sagt: Hør min Ven, De kan faa det at vide, men der er ingen andre, der kan faa det at vide, eller hvad skulde jeg have sagt til ham? Jeg tror ikke, at Finansministeren behøvede at være i Tvivl. Finansministeren kunde, synes mig, simpelt hen have afvist Spørgeren, Ministeren er ikke forpligtet til at give Besked til enhver elskværdig Fyr, der kommer til ham og spørger. Navnlig paa